

Tổng hợp 20 câu chuyện thay đổi trong cuộc thi viết “Một Ngày Mới”

(Khuyến khích thực hành bộ quy tắc hướng dẫn chăm sóc
người khuyết tật trên cơ sở giới tại tỉnh Tây Ninh)

Lời nói đầu

Nằm trong khuôn khổ hợp tác giữa Hội Bảo trợ Người khuyết tật và Bảo vệ quyền trẻ em tỉnh Tây Ninh, Trung tâm Nghiên cứu và Phát triển năng lực người khuyết tật (DRD), cuộc thi viết “Một Ngày Mới” được tổ chức với mục đích tạo môi trường động viên, khuyến khích người chăm sóc thực hành chăm sóc người khuyết tật theo bộ tài liệu hướng dẫn thực hành chăm sóc người khuyết tật.

Những bài viết do chính những người khuyết tật, người chăm sóc và các cộng tác viên trong công tác hỗ trợ người khuyết tật trên địa bàn tỉnh Tây Ninh chia sẻ về những thay đổi trong sinh hoạt hằng ngày từ việc ứng dụng bộ quy tắc đã cải thiện chất lượng sống của người khuyết tật và người chăm sóc. Khi chất lượng cuộc sống được nâng cao, mỗi ngày mới đều là một ngày tươi vui.

Cuộc thi nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình, trong nhiều bài viết ấn tượng, Ban giám khảo và khán giả đã chọn được những bài viết có tính lan tỏa, phù hợp với tiêu chí của cuộc thi. Theo đó, ấn phẩm “20 câu chuyện thay đổi” là tập hợp những bài viết đạt giải cao trong cuộc thi, với mong muốn khuyến khích ứng dụng bộ quy tắc hướng dẫn chăm sóc người khuyết tật trên cơ sở giới, đồng thời ghi nhận đóng góp của các cá nhân đã luôn nỗ lực trên hành trình xóa bỏ rào cản, nâng cao chất lượng sống cho người khuyết tật ở tỉnh Tây Ninh.

Tôi tham gia dự thi viết về câu chuyện thay đổi của chú Lê Văn Thạch sinh năm 1949 ngụ ấp Trường Phước xã Trường Tây thị xã Hòa Thành tỉnh Tây Ninh là người chăm sóc 3 người con bị khuyết tật đặc biệt nặng.

Vợ chồng chú Thạch sống chung với nhau có 11 người con, 8 trai và 3 gái. Trong đó có 5 người con trai bị mù từ lúc nhỏ đó là Lê Hữu Cưng, Lê Hữu Trường, Lê Hữu Đức, Lê Hữu Tâm và Lê Minh Tâm. Cuộc sống gia đình chú rất khó khăn. Lê Hữu Cưng, Lê Hữu Trường may mắn cũng có vợ và ở riêng được vợ con chăm sóc, còn lại 3 người con là Lê Hữu Đức, Lê Hữu Tâm và Lê Minh Tâm chú thím chăm sóc, và sau này em Lê Hữu Tâm có vợ là Trương Thị Kim Ngân cũng mù 2 mắt, từ đó chú phải chăm sóc cho cả 4 người con.

Chú luôn tự trách mình sao vô phước vô phần đến vậy, các con sinh ra không được lành lặn may mắn như bao đứa trẻ con khác. Chú buồn tủi và tâm trạng lúc nào cũng mặc cảm lo sợ mọi người kỳ thị, phân biệt đối xử với các con của chú, rồi các con không được hòa nhập với cộng đồng, nhưng rồi chú tự an ủi bản thân là các con chú đều ngoan

Hằng ngày chú đi làm thuê với số tiền lương ít ỏi, chú vất vả lăm mới chu toàn cho gia đình, vợ chú cũng giúp chú trong việc nội trợ và chăm sóc các con. Cuộc sống gia đình gần như bế tắc vì quá khó khăn, nhưng rồi chú cũng cố gắng vượt qua và chấp nhận số phận để lo cho các con.

Không còn nhìn thấy ánh sáng nhưng em Hữu Tâm và Minh Tâm cũng mơ ước đến trường như các bạn cùng trang lứa. Hai em mong sau này có thể giúp được phần nào cho những trẻ em có cảnh ngộ như em hiện giờ. Hữu Tâm học hết cấp 2 thì gia đình gặp khó khăn nên em phải nghỉ học, chỉ còn Minh Tâm đi học, em cố gắng thực hiện ước mơ của mình, sẽ trở thành giáo viên.

Và rồi năm tháng trôi qua, Minh Tâm cũng được bước chân vào trường Đại học Sư phạm theo nguyện vọng của em. Vợ chồng chú Thạch vui mừng không thể cầm được nước mắt. Tuy nhiên, đi đôi với niềm vui đó chú cũng buồn và lo lắng không biết làm sao để có tiền lo học phí cho con. Khó khăn lại thêm chồng chất. Một lần nữa chú không đủ nghị lực đứng lên.

“Nhưng vì nghĩ đến các con, nghĩ đến bốn phận làm cha chú cố gắng”, chú Thạch kể.

Thời gian trôi qua, Minh Tâm cũng đã tốt nghiệp, trở thành một giáo viên khiếm thị, em có ước mơ trở về quê nhà đem hết kiến thức đã học truyền đạt cho các em khiếm thị có hoàn cảnh như mình.

Biết về hoàn cảnh gia đình chú Lê Văn Thạch, năm 2022 các chị em công tác truyền thông của xã Trường Tây đến thăm hỏi và chia sẻ các chính sách người khuyết tật và người chăm sóc cho người khuyết tật đặc biệt nặng. Chúng tôi chia sẻ với chú về cơ sở giới, bình đẳng và hòa nhập cho người khuyết tật đặc biệt nặng và người chăm sóc người khuyết tật, tìm hiểu nhu cầu của người chăm sóc người khuyết tật đặc biệt nặng, người khuyết tật được tiếp cận các dịch vụ xã hội và hòa nhập cộng đồng, xóa bỏ rào cản để người chăm sóc người khuyết tật vươn lên và chủ động vượt lên hoàn cảnh hòa nhập cộng đồng.

Được nhân viên công tác xã hội thăm hỏi và trò chuyện tuyên truyền các chính sách người khuyết tật và người chăm sóc cho người khuyết tật đặc biệt nặng, chú Thạch nhận thức được bình đẳng là những người ở trong hoàn cảnh nào cũng cần được được đối xử giống nhau mà không tính đến sự khác biệt, ai cũng có quyền lên tiếng như nhau. Chú không còn có ý nghĩ sống bó hẹp trong không gian gia đình nữa. Chú lạc quan và vui vẻ hơn và chú nhận thức được rằng phải xóa bỏ những rào cản để hòa nhập với cộng đồng. Kể từ đó chú thường xuyên giao lưu với mọi người, thay đổi được mặc cảm, tự ti, chú tham gia lớp tập huấn về chăm sóc người khuyết tật đặc biệt nặng để có thêm kiến thức.

Tháng 4/2022 xã Trường Tây thành lập Câu lạc bộ người khuyết tật, nhân viên công tác xã hội đến thăm và giới thiệu để chú biết, đồng thời vận động chú cho các con chú được tham gia vào Câu lạc bộ người khuyết tật xã Trường Tây. Chú Thạch đồng tình và ủng hộ các con tham gia Câu lạc bộ người khuyết tật. Chú mong rằng các con chú cũng vượt qua mọi rào cản xã hội để hòa nhập cộng đồng.

Vào những lần Câu lạc bộ họp định kỳ hàng tháng, chú trực tiếp đưa các con đi tham dự, chú nói đã xóa bỏ những mặc cảm, tự ti, nên chú lạc quan, vui vẻ, hòa nhập với mọi người. Đối mặt với cuộc sống hiện tại, chú luôn làm chỗ dựa cho các con, đó là chú thật sự hạnh phúc rồi.

**“Cám ơn đời mỗi sớm mai thức dậy
Ta có thêm ngày nữa để yêu thương...”**

Là câu thơ của cố nhạc sĩ Trịnh Công Sơn. Đó cũng là quan điểm sống thể hiện lòng biết ơn của nhiều người đối với mọi thứ trong cuộc đời, thậm chí từ những điều đơn giản nhất. Chúng ta hiểu rằng “Biết ơn là chìa khóa để hạnh phúc và thành công”. Những người có hoàn cảnh kém may mắn hơn những người khuyết tật lại hiểu được điều này thì thật đáng trân trọng biết bao, nhất là những người khuyết tật đặc biệt nặng. Để họ thấy rằng cuộc sống này vẫn còn vô vàn những điều tốt đẹp, để mỗi ngày mới là một ngày vui, là khởi đầu của mọi niềm hy vọng.

Nhân đây, tôi xin chia sẻ với mọi người về một câu chuyện có thật mà tôi là một trong những nhân vật trong chính câu chuyện đó.

Với cương vị là một nhân viên cộng đồng, tôi đã có cơ hội được đến hỗ trợ một hội viên người khuyết tật trong câu lạc bộ của mình. Anh tên là Bùi Văn Hân, sinh năm 1987, ở ấp Bình Linh, xã Chà Là, Dương Minh Châu, tỉnh Tây Ninh. Anh là người khuyết tật nặng, lại còn phải chăm sóc người cha của mình là chú Bùi Văn Dìa, sinh năm 1951, là người khuyết tật đặc biệt nặng.

Lần đầu tiên tôi đến nhà của Hân, là một căn nhà nhỏ chưa tô, bước vào trong nhà, tôi nhìn thấy chú Dìa đang nằm trên võng. Chú bị cụt một chân.

2 GIẢI NHÌ
HUỲNH VĂN KHA

Trò chuyện với chú một lát, chú chia sẻ là chú và cả Hân đều bị bệnh tiểu đường tuýp 3, hạn chế khả năng lao động. Cả nhà chú chỉ sống chủ yếu nhờ vào tiền trợ cấp hàng tháng. Khi tận mắt chứng kiến điều này, lòng tôi cảm thấy rất xót xa, và cũng rất bối rối, không biết mình giúp đỡ hay hỗ trợ cha con họ bằng cách nào. Ngồi trò chuyện với hai cha con được khoảng một giờ đồng hồ, tôi xin phép ra về.

Sau bao ngày trăn trở, tôi lên kế hoạch hỗ trợ cho Hân và chú Dìa. Từ những kiến thức mà tôi và các thành viên trong CLB Người Khuyết Tật của xã mình có được khi đi tập huấn do Tổ chức DRD phối hợp với Hội Bảo trợ Người Khuyết Tật và Bảo vệ quyền trẻ em tỉnh Tây Ninh tổ chức, cộng với những kiến thức và kinh nghiệm sống mà bản thân tôi tiếp thu từ các phương tiện truyền thông, tôi đến nhà Hân một lần nữa. Mục tiêu và kế hoạch hỗ trợ của tôi là:

★ Từng bước hướng dẫn cho Hân chăm sóc cho chú. Từ vệ sinh cá nhân, luyện tập thể dục thể thao cho dù mình chỉ còn một cánh tay hay một cái chân thì thể thao cũng là một trong những yếu tố tiên quyết giúp chúng ta có được một cơ thể khỏe mạnh.

- ★ Tìm những điểm mạnh của chú để khích lệ chú có suy nghĩ tích cực, lạc quan.
- ★ Chế độ ăn uống tuyệt đối phải tuân theo chỉ dẫn của bác sĩ.
- ★ Còn vấn đề Nhận thức về giới và phòng chống bạo lực thì Hân đã biết (do Hân có được đi tập huấn). Đây cũng là một điều thuận lợi cho Hân.
- ★ Tôi cùng với Ban Chủ nhiệm Câu lạc bộ cũng xin cho chú được một chiếc xe ba bánh do Tổ chức DRD hỗ trợ để chú làm phương tiện đi lại.

Đến lần thứ 3 tôi đến nhà Hân thì đã thấy được sự thay đổi rõ rệt về suy nghĩ và hành động của chú Dìa. Từ một người ít nói, ít cười, thì bây giờ chú đã cởi mở nói cười nhiều hơn. Tôi cảm nhận được rằng, sự quan tâm, chia sẻ, và động viên của tôi và các thành viên trong Câu lạc bộ đã giúp chú Dìa tích cực hơn.

Tôi nhớ tôi đã hỏi chú: “Xe ba bánh chú có chạy được chưa?”. Chú trả lời “Chạy ngon lành” kèm theo tiếng cười nắc nẻ làm tôi cũng vui lây.

Bất chợt trong đầu tôi lại vang lên câu hát của cố nhạc sĩ Trịnh Công Sơn:

*“Sống trong đời sống, cần có một tấm lòng
Để làm gì, em biết không?
Để gió cuốn đi...”*

Đó cũng lời nhắc nhở nhẹ nhàng mỗi chúng ta đều phải sống thật tử tế và luôn trao đi tình yêu thương cho mọi người xung quanh, biết quý trọng tất cả những gì mình có trong cuộc sống và luôn lan tỏa những điều tốt đẹp.

3

GIẢI BA
BÙI NGỌC HÂN

Anh Phạm Minh Phúc (sinh năm 1996) là người khuyết tật vận động, nghe nói, mức độ đặc biệt nặng. Hiện anh đang sống cùng gia đình tại khu phố Long Thành, phường Long Thành Trung, thị xã Hòa Thành, tỉnh Tây Ninh.

Anh Phúc bị liệt hai chân, việc đi lại của anh rất khó khăn và anh cũng không nói chuyện được. Trước đây, anh rất ngại tiếp xúc với người lạ, khi có người lạ đến nhà anh chỉ trốn vào một góc.

Sau khi có những buổi nhân viên cộng đồng đến truyền thông, trò chuyện, chia sẻ với anh Phúc và người chăm sóc, thì anh và người chăm sóc đã có những thay đổi rất tích cực.

Buổi đầu tiên đến truyền thông thì nhân viên cộng đồng đã thăm hỏi, ghi nhận lại được người chăm sóc cho anh Phúc là ông nội và bà nội của anh đã tắm và thay quần áo cho anh ngay trước sân nhà (mặc dù anh Phúc đã ở độ tuổi trưởng thành).

Nhận thấy điều đó, nhân viên cộng đồng đã truyền thông về vấn đề bình đẳng, riêng tư của người khuyết tật để người chăm sóc là ông nội và bà nội của anh Phúc thay đổi nhận thức rằng dù anh Phúc là người khuyết tật nhưng bản thân anh cũng cần được sự bình đẳng, riêng tư như những người trưởng thành khác trong cộng đồng, để anh được tắm rửa, thay đồ, vệ sinh ở nơi kín đáo như trong nhà vệ sinh.

Qua nhiều lần đi truyền thông sau đó, thì nhân viên cộng đồng thấy người khuyết tật cũng có nhận thức, hiểu những gì người khác nói và người khuyết tật cũng coi những chương trình trên máy tính bảng và nói ú ó theo. Vì vậy, nhân viên cộng đồng cũng đã truyền thông cho người chăm sóc thỉnh thoảng nên đưa người khuyết tật đi ra ngoài chơi, tiếp xúc với những người xung quanh để người khuyết tật có thể phát huy điểm mạnh của mình, hòa nhập cộng đồng.

Trải qua nhiều buổi chia sẻ thì người chăm sóc cũng đã có những thay đổi tích cực. Ông nội và bà nội của anh Phúc đã đồng ý và thực hiện tắm rửa, vệ sinh cho người khuyết tật trong nhà vệ sinh hoặc đi vào phòng thay đồ cho người khuyết tật. Người chăm sóc còn có đề nghị liên kết với các tổ chức trợ giúp người khuyết tật xin cấp một chiếc xe lăn cho anh Phúc để người chăm sóc có thể dễ dàng đưa đi vào nhà vệ sinh tắm rửa cũng như đẩy đi tắm nắng buổi sáng.

Còn bản thân người khuyết tật là anh Phúc thì anh cũng đã không còn sợ sệt với nhân viên cộng đồng nữa, khi nhân viên cộng đồng đến truyền thông thì anh Phúc đã thoải mái, cũng có vui cười khi nhân viên cộng đồng nói chuyện với anh.

Anh Phúc nói riêng hay những người khuyết tật khác nói chung tuy bản thân có sự khiếm khuyết, nhưng bản thân cũng có những điểm mạnh, tài năng riêng và cũng cần sự bình đẳng, hòa nhập vào cộng đồng.

Vì vậy, sau những buổi nhân viên cộng đồng truyền thông đến chia sẻ cùng người khuyết tật thì bản thân tôi thấy hoạt động này rất ý nghĩa và thiết thực, thông qua đó nhân viên cộng đồng có thể nắm bắt được tận tình hơn về cuộc sống của những người khuyết tật, và từ đó có sự kết nối, hỗ trợ để người khuyết tật có thể phát huy điểm mạnh của bản thân và hòa nhập vào cộng đồng. Thực hiện sự bình đẳng cho người khuyết tật, để mọi người trong cộng đồng, kể cả những người cùng chung tay với nhau tạo dựng một thế giới bình đẳng và hòa nhập.

Câu chuyện của bạn Dương Thị Kim Tuyến sinh năm 1988 ở xã Tân Phú huyện Tân Châu, Tỉnh Tây Ninh.

Qua lời giới thiệu của Trưởng ấp Tân Tiến về trường hợp bị tai nạn giao thông và hoàn cảnh khó khăn của gia đình, lần đầu tôi đến nhà cháu Tuyến khi đi cùng Đoàn của tỉnh có chú Phát bên chăm sóc giảm nhẹ để mở hồ sơ chăm sóc cho bạn Tuyến vào ngày 14/2/2022.

Vì không phải địa bàn của tôi quản lý người khuyết tật nặng nên lúc đầu còn bỡ ngỡ. Sau buổi thăm hỏi đó khi về nhà tôi có quyết định là sẽ xin nhận trọng trách chăm sóc giảm nhẹ cho cháu, muốn cho Tuyến có thêm niềm vui và hạnh phúc ở quãng đời còn lại.

Được biết Tuyến sinh ra là người không có khuyết tật, như bạn bè cùng trang lứa cũng đi học và vui chơi. Rồi bỗng một ngày vào năm 2005, trên đường đi học về Tuyến chẳng may bị tai nạn giao thông trấn thương não và nằm liệt giường cho tới nay, cần có người chăm sóc vệ sinh cá nhân hằng ngày, mẹ thì già yếu, em gái thì bị bệnh thiếu máu...nên sinh hoạt hàng ngày rất bất tiện.

Với những gì mà tôi được tập huấn bên chăm sóc giảm nhẹ của người khuyết tật, tôi đã áp dụng để tập cho chân tay của Tuyến giảm co rút khi nằm lâu. Qua những bài tập đó tôi thấy chân tay của Tuyến giảm sự co rút và mềm hơn. Tuyến vui vẻ hơn khi có người trò chuyện cùng mặc dù không nói được.

Tôi có hướng dẫn thêm cho mẹ của Tuyến một số động tác để giúp Tuyến không bị căng cơ khi nằm lâu và vệ sinh cá nhân như thế nào cho đúng cách để không bị lở loét khi nằm lâu. Hằng tuần đều ghé thăm Tuyến và cảm thấy Tuyến yêu đời hơn và luôn có nụ cười hạnh phúc trên môi, ánh mắt tươi tắn mà lúc trước không có.

Đợt rồi Tuyến được tổ chức VNAH tặng cho chiếc giường để vệ sinh cá nhân và tắm giặt trên đó góp phần giảm nhẹ cho mẹ của Tuyến khỏi phải bế từ giường sang xe đẩy 1 cách dễ dàng và thuận tiện. Qua 1 năm ghé chăm sóc tôi thấy sự thay đổi rõ ràng ở Tuyến là những chỗ cơ thể nằm lâu không còn bị loét nữa, vui hơn, hay cười hơn....Hy vọng 1 phần công sức nhỏ bé của tôi sẽ giúp Tuyến có được niềm vui mỗi ngày để xoa bớt nỗi niềm mà Tuyến đã trải qua.

Tôi tên Võ Thị Lệ Hằng, hiện đang là chủ một tiệm may ở xã Hiệp Thạnh, huyện Gò Dầu, Tây Ninh. Tôi sinh ra trong một gia đình đông anh em. Lúc nhỏ tôi không may bị bệnh sốt bại liệt cả tay và chân. Ba mẹ tôi đã chạy chữa rất nhiều bệnh viện mà không có thuốc chữa trị, sau đó tôi bị bại liệt hai chân.

Ước mơ của tôi là một lần được đến trường nhưng nó mãi mãi không bao giờ thành sự thật, vì tôi là chị cả phải ở nhà giúp ba mẹ lo việc nhà, chăm lo cho các em. Đến khi em tôi lớn, tôi quyết định đi trên con đường mình đã chọn để tự nuôi sống bản thân mình, để không phải là gánh nặng cho gia đình nữa. Tôi quyết định chọn nghề may.

Tôi đăng ký học nghề vào năm 1993. Mặc dù gặp rất nhiều cản trở vì không biết chữ, di chuyển không thuận tiện, với nỗ lực của bản thân, sau 6 tháng học tôi đã thành nghề. Tôi về nhà mở một tiệm may nhỏ, và đã dạy 27 người học trò và trong đó có 5 người khuyết tật giống như tôi. Tôi dạy không lấy tiền vì họ đồng cảnh ngộ với mình.

Đến nay, tôi được xã phường phối hợp với Hội Bảo trợ tỉnh Tây Ninh, hỗ trợ thành lập câu lạc bộ người khuyết tật ở xã Hiệp Thạnh ngày 3/2/2020. Tôi được tín nhiệm làm chủ nhiệm câu lạc bộ xã Hiệp Thạnh. Bước đầu được 8 thành viên, đến nay đã được 32 thành viên.

Nhiệm vụ của tôi là hoạt bát vui vẻ, hòa đồng, chăm lo cho các thành viên, vận động quà xe lăn, xe lắc. Tôi được Hội bảo trợ hỗ trợ vốn không lãi suất để có vốn phát triển cơ sở may, giúp cho nhiều phụ nữ khuyết tật tại địa phương có thêm việc làm, trở nên tự tin và yêu đời hơn.

Trung tâm DRD đã tạo điều kiện cho câu lạc bộ tôi những lớp học hữu ích, tập huấn về kỹ năng bình đẳng giới. Đến nay tôi đã tự tin về bản thân mình. Tôi sẽ giúp cho các bạn trong CLB vươn lên trong cuộc sống. Và cảm ơn các thầy cô đã có những buổi tập huấn cho tôi để tôi thêm mạnh mẽ mỗi ngày.

Trong cuộc sống xô bồ náo nhiệt, mọi thứ sẽ trôi theo dòng thời gian lùi vào dĩ vãng để lại đằng sau biết bao nỗi niềm nuối tiếc, ngậm ngùi hai tiếng “Giá như...”

Cuộc sống muôn màu muôn vẻ. Mỗi con người chúng ta ngay từ khi sinh ra đã mang cho riêng mình một số phận. Và tôi cũng thế. Tôi sinh ra trong một gia đình không mấy khá giả, thế nhưng từ nhỏ ba mẹ luôn tạo điều kiện tốt nhất để tôi học tập và phát triển năng khiếu của mình.

Khi còn ở lớp mầm non, hai năm liền tôi được cô giáo chọn đi thi “Bé khỏe, bé ngoan” và được giải thưởng. Lên cấp một, tôi đạt danh hiệu học sinh xuất sắc 5 năm liền. Lớp 4 tôi được trường chọn đi thi vở sạch chữ đẹp và đậu cấp tỉnh. Lên cấp 2, tôi được danh hiệu học sinh giỏi 4 năm liền, và luôn đứng đầu lớp về điểm số và còn là người đứng thứ hai trong khối. Tôi được chọn vào đội tuyển Tiếng Anh của trường và đại diện cho trường để thi. Lên cấp ba, tôi xin ba mẹ cho tôi được xuống thành phố học. Tôi muốn được học ở trường Nguyễn Khuyến – một trong số những ngôi trường có tiếng nhất Sài Gòn. Ba mẹ vì thương tôi nên cũng cố gắng làm lụng để cho tôi đi học.

Nộp học bạ vào trường, tôi được xếp vào lớp đầu. Nhà trường tổ chức một cuộc thi để chọn ra những học sinh khá giỏi môn tiếng anh để vào học lớp IELTS, ai cũng làm bài thi nhưng tôi thì được tuyển thẳng. Vì đa số các bài kiểm tra Tiếng Anh của tôi đều đạt điểm cao. Tôi nhớ có một lần đến kỳ kiểm tra, tất cả học sinh của khối 10 phải làm 3 bài kiểm tra liên tục trong vòng 180 phút, 2 bài kiểm tra toán và 1 bài kiểm tra Anh văn. Tôi là học sinh duy nhất được 3 điểm 10 trong gần 900 học sinh của khối.

Tôi luônấp úi giấc mơ sau này sẽ trở thành một cô tiếp viên hàng không được tự do bay lượn trên bầu trời rộng lớn, được đi đến nhiều nước. Tôi có một mái tóc dài đen mượt và óng ả với chiều cao 1m65 và trình độ tiếng anh của tôi như vậy tôi luôn tự tin với ước mơ của mình. Từ nhỏ đến lớn, tôi luôn là niềm tự hào của ba mẹ. Bao nhiêu hoài bão, dự định đang ấp úi. Ấy vậy mà, chỉ sau một đêm, tôi gần như mất tất cả.

Những khớp tay, khớp chân của tôi bắt đầu chướm đỏ và sưng lên, những cơn đau hành hạ đến nỗi tôi không thể tự mình thay quần áo. Tôi cắn răng chịu đựng và không để ba mẹ ở quê nhà biết, vì ba mẹ sẽ lo. Nhưng chịu đựng đến 2 tuần tôi không chịu được nữa. Cô giáo gọi về cho ba mẹ và ba mẹ lập tức xuống

tận Sài Gòn đưa tôi đi khám.

Điều gì đến cũng đến. Ngày 15/3/2015, tôi cầm trên tay tờ chuẩn đoán bệnh “Lupus ban đỏ hệ thống tổn thương phủ tạng”. Nghe bác sĩ giải thích đây là căn bệnh tự miễn, phải uống thuốc suốt đời, từ từ nó sẽ ăn sâu vào nội tạng của người bệnh, và không có sức đề kháng.

Ba mẹ tôi đã khóc rất nhiều và khuyên tôi về quê để ba mẹ tiện chăm sóc. Nhưng tôi không muốn về, vì tôi sợ ba mẹ tôi sẽ bị chê cười. Gia đình 3 người chúng tôi ôm nhau mà khóc. Cuối cùng, tôi cũng quay lại chính nơi mình được sinh ra. Ở đó có ba mẹ có bà nội và 2 đứa em tôi.

Về nhà, sao mà bình yên đến thế!

Nhưng căn bệnh quái ác này đã không để tôi yên. Những cơn đau hành hạ, những cơn sốt dày vò tôi, người tôi bắt đầu lở loét, những lỗ thật to, tôi đau đến nỗi tới giờ cơm chỉ có thể ngồi khóc. Tóc mỗi ngày một rụng nhiều, rụng đến nỗi chỉ còn loe ngoe vài cọng.

Tôi quyết định cạo trọc mái tóc của mình để nuôi lại tóc. Thế nhưng mọi chuyện không như tôi mong đợi, cạo xong thì tóc có mọc nhưng được một đoạn thì lại rụng.

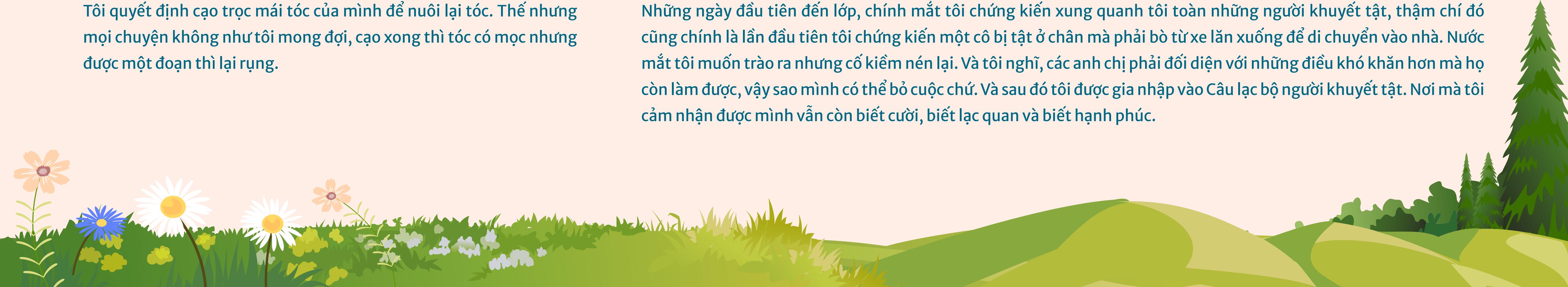
Tôi lại tiếp tục cạo. Và mẹ chính là người cạo, chứng kiến từng cọng tóc tôi rơi xuống. Tôi cảm nhận được mẹ đang đau lắm, nhưng mẹ cố tỏ ra bình thường để tôi không phải suy nghĩ nhiều.

Tay chân mặt mày phù to lên, những vết rạn, vết bầm tím ngày một hiện rõ. Tôi như bị biến dạng hoàn và tôi không muốn nhìn thấy mình trong gương nữa. Tôi ra đường ai cũng nhìn tôi, nhìn chiếc đầu trọc này. Tôi nhìn những bạn nữ tóc dài, được thắt bím, được chải chuốt, tay chân trắng nõn nà, được mặc đầm đẹp, mặc váy đẹp. Tôi ước mình được như thế. Tôi nhớ mái tóc dài của mình. Tôi nghĩ nếu như tôi không mắc phải căn bệnh này, thì sao tôi phải ước những điều nhỏ bé này.

Những ước mơ, những hoài bão của tôi đã khép lại ở tuổi 17. Thỉnh thoảng tôi bắt gặp hình ảnh của những người bạn cũ, họ hạnh phúc, họ thành đạt. Tôi nghĩ, ông trời thật bất công, tôi từng là học sinh giỏi nhất lớp nhất trường vậy mà giờ đây số phận tôi lại như thế này. Tôi nhốt mình hoàn toàn trong căn phòng của mình, không muốn ra ngoài vì vô cùng tự ti.

Những tưởng cuộc đời tôi sẽ khép lại ở đó. Nhưng tôi không ngờ một điều may mắn đã đến với mình. Tôi được giới thiệu vào lớp học may mà ở đó 7 phần là người khuyết tật. Ba mẹ tôi vui vẻ kêu tôi đăng ký học. Một người anh đã ngăn cản tôi vào lớp học, không phải vì anh kì thị họ, mà vì anh sợ tôi đang bệnh nhìn thấy những điều tiêu cực đó tôi sẽ trở nên bi quan và ảnh hưởng đến bệnh của tôi.

Những ngày đầu tiên đến lớp, chính mắt tôi chứng kiến xung quanh tôi toàn những người khuyết tật, thậm chí đó cũng chính là lần đầu tiên tôi chứng kiến một cô bị tật ở chân mà phải bò từ xe lăn xuống để di chuyển vào nhà. Nước mắt tôi muốn trào ra nhưng cố kiềm nén lại. Và tôi nghĩ, các anh chị phải đối diện với những điều khó khăn hơn mà họ còn làm được, vậy sao mình có thể bỏ cuộc chứ. Và sau đó tôi được gia nhập vào Câu lạc bộ người khuyết tật. Nơi mà tôi cảm nhận được mình vẫn còn biết cười, biết quan và biết hạnh phúc.

Từ khi gia nhập vào câu lạc bộ, cuộc sống của tôi hoàn toàn thay đổi. Tôi luôn học hỏi mọi người ở cách nhìn nhận cuộc sống. Cứ vui đi, tự tin lên, khó khăn cứ mạnh dạn đối mặt rồi mọi chuyện sẽ qua thôi.

Dù là thành viên mới, nhưng mọi người luôn xem tôi như một thành viên đã thân nhau lâu lắm rồi. Đặc biệt là cô chủ nhiệm - Cô Lệ Hằng, dù đôi chân bị tật nhưng cô lại là một cô thợ may rất giỏi. Cô quan tâm mọi người rất tận tình chu đáo. Ở cô có một sức sống mãnh liệt đến nỗi ai nhìn vào cũng cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Không những vậy, tôi còn được trung tâm DRD tổ chức cho đi tập huấn, học được rất nhiều điều bổ ích và biết được quyền lợi của mình. Tôi cũng không biết là từ khi nào mà tôi cảm nhận được đây chính là gia đình thứ Hai của mình. Mọi người yêu thương giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau vươn lên cùng nhau cố gắng.

Cũng từ đó tôi cảm nhận được xung quanh tôi còn rất nhiều người yêu thương mình. Ấy vậy mà năm tháng đó tôi đã từng nghĩ đến cái chết để không làm khổ ba mẹ nữa, và để giải thoát cho sự đau đớn hành hạ thể xác của tôi. Tôi thấy mình thật dại dột.

Nếu như tôi làm vậy, tôi đã trở thành đứa con bất hiếu. Nếu như tôi làm vậy tôi làm sao có cơ hội được mặc áo dài, được tô son điểm phấn để đi chụp hình. Và nếu như tôi làm vậy, thì đã không có tôi của ngày hôm nay. Tôi bây giờ đã khác, tự tin hơn, yêu đời hơn. Các cô các bác các chị trong “gia đình” đã trao cho tôi một nguồn năng lượng tích cực để tôi có đủ niềm tin và nghị lực để tiếp tục đứng dậy bước tiếp với căn bệnh tật này.

Người ta mới đúng, ông trời lấy đi của bạn cái này sẽ trả lại cho bạn cái khác. Nên hãy cứ đón nhận những gì thuộc về mình. Chúng ta không có quyền được chọn nơi mình sinh ra, cũng không có quyền lựa chọn số phận cho mình. Nhưng chúng ta có quyền vươn lên số phận để hướng về một cuộc sống tốt đẹp. Cuộc sống còn nhiều điều tốt đẹp ở phía trước. Vươn lên hay bỏ cuộc mà là do mình lựa chọn. Hãy cứ mạnh dạn đứng lên tiến về phía trước. “MỘT NGÀY MỚI” lại bắt đầu.

Em tên là Nguyễn Thị Thanh Duyên. Từ nhỏ em bị sốt bại liệt, đến năm 7 tuổi mới biết đi với hai cặp nạng, cha mẹ và mọi người trong gia đình rất yêu thương em, cho em đến trường học như các bạn đồng trang lứa. Nhưng khi đến trường học các bạn trong lớp luôn chọc ghẹo, kì thị em, xô em té ngã rồi bật cười trên nỗi đau bệnh tật của em. Từ đó, em rất tự ti và mặc cảm về bản thân mình không muốn giao tiếp với xã hội bên ngoài.

Có lần bạn thân của ba em đến nhà chơi, hai người ngồi uống rượu nói chuyện với nhau rằng: "Con của anh bệnh tật như vậy cho học nhiều để làm gì tốn tiền, tốn của nhưng sau này cùng không giúp ích được gì". Khi đó em đang học tới lớp 4, vì nghe lời bạn bè ba đã không cho em đi học nữa.

Em mắc rất nhiều loại bệnh hầu như tháng nào cũng phải đi đến bệnh viện. Đến năm 20 tuổi em suy nghĩ về bản thân mình thấy tự ti và mặc cảm rất nhiều về bản thân em không có một cơ thể khỏe mạnh và lành lặn như bao người ngoài kia.

Rồi đến một ngày em gặp một chú đi đường ngang qua nhà em bằng một chiếc xe lăn lắc tay, vào lúc đó

em chợt nhận ra ngoài kia còn có biết bao người giống em thậm chí bệnh nặng hơn em, mà những người đó lúc nào cũng suy nghĩ lạc quan yêu đời. Em ao ước có được một chiếc xe lăn lắc tay để em thuận tiện trong việc đi lại, nhưng vì hoàn cảnh gia đình em không có khá giả gì và cũng không đủ khả năng để mua xe.

Một hôm, có ông Bảy bên đạo Công giáo đã đi quyên góp tiền để mua xe lăn lắc tay cho em, giúp em có thể tự đi lại. Rồi từ ngày có xe lăn em mới tập hành đi bán vé số, những ngày đầu em bán được 20 tờ rồi dần dần tăng lên 50 tờ.

Vì sức khỏe em không được tốt nên em chỉ bán buổi sáng thôi. Mặc dù lúc đó em đã ra ngoài tiếp xúc với nhiều người, nhưng lúc nào em cũng mặc cảm về bản thân không dám cho mọi người đăng hình em lên các mạng xã hội như: Zalo hay Facebook. Vì em cảm thấy tự ti về ngoại hình, sợ người khác chê cười rồi trêu chọc em nữa.

Rồi em gái của em có cho em một chiếc điện thoại thông minh, lúc đầu em không dám đăng hình ảnh của mình mà chỉ dám đăng hoa lá và cây cỏ. Từ khi tham gia vào câu lạc bộ Người khuyết tật xã Hiệp Thạnh, em được câu lạc bộ hỗ

rất nhiều về mọi mặt, đã dẫn dắt em và các bạn khác gặp Hội Bảo trợ Người khuyết tật và quyền trẻ em tỉnh Tây Ninh. Hội Bảo Trợ đã cho chúng em vay tiền không lãi suất để có thêm một số vốn làm ăn để nâng cao giá trị và chất lượng cuộc sống, giúp đỡ chúng em một phần về tài chính để chúng em tự tin phấn đấu làm ăn.

Em và các bạn thường xuyên được đi tập huấn do DRD tổ chức để học hỏi mở mang kiến thức sáng tạo và đã gặp rất nhiều bạn bè mới cùng đi chơi rất vui vẻ và có thêm nhiều nghị lực vươn lên trong cuộc sống.

Từ đó, em không còn thấy tự ti, mặc cảm về bản thân mình nữa em đã tự tin đăng hình ảnh của chính mình lên Zalo và Facebook. Đối với em mỗi ngày là một niềm vui mới và mỗi tối là một đêm để suy nghĩ về những kỉ niệm đẹp mình đã trải qua hôm nay.

Chị Vương Thị Đô, sinh năm 1975 là người khuyết tật đặc biệt nặng hiện đang sinh sống cùng mẹ (là người chăm sóc) tại xã Hiệp Thạnh, huyện Gò Dầu, tỉnh Tây Ninh. Trước khi tham gia câu lạc bộ người khuyết tật (CLB NKT) xã Hiệp Thạnh, chị là người khá nhút nhát, ít nói và sống khép kín.

Chị có mở cửa tiệm may tại nhà để tự tạo việc làm và thu nhập cho bản thân nhưng thu nhập hàng tháng cũng chưa đủ để chị và mẹ trang trải cho cuộc sống. Chị có chia sẻ với mẹ về việc mong muốn vay vốn để phát triển sinh kế, lấy thêm vải về bán và mua thêm phụ liệu may mặc.

Mẹ chị chia sẻ: “Lúc tôi nghe con nói về việc muốn vay vốn, tôi đã cản rồi, làm được nhiêu hay nhiêu có nhiêu thì mình ăn bấy nhiêu, chứ giờ vay vốn rồi biết có tiền để trả không trong khi bản thân con gái là người khuyết tật đặc biệt nặng, làm nghề may vậy chứ cũng không cạnh tranh lại với người ta”.

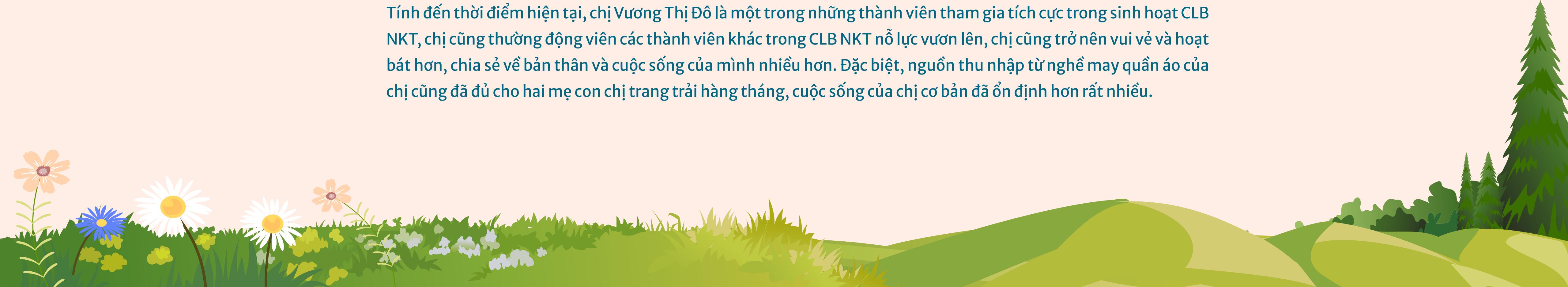

Sau khi được các cộng tác viên truyền thông về Giới, giải thích về bình đẳng giới đối với người khuyết tật và ghi nhận nhu cầu cần hỗ trợ vốn sinh kế của chị Đô, khuyến khích người chăm sóc tin tưởng và tạo điều kiện để người khuyết tật đặc biệt nặng có cơ hội được phát huy các thế mạnh của bản thân, được làm việc phù hợp với khả năng và tình hình sức khỏe của mỗi người. Trung tâm Nghiên cứu và Phát triển năng lực Người khuyết tật DRD đã vận động được nguồn vốn hỗ trợ sinh kế không hoàn lại cho chị Vương Thị Đô là 40 triệu đồng.

Khi nhận được thông tin về việc hỗ trợ vốn, chị Đô và mẹ rất vui mừng, chị đã dùng số vốn được hỗ trợ để mua thêm 01 máy may công nghiệp, 01 máy vắt sổ, phụ liệu may mặc và lấy vải về để bán tại nhà. Sau hơn 01 tháng nhận vốn, thu nhập của chị đã tăng lên nhờ bán vải và may quần áo, số lượng khách hàng cũng nhiều hơn. Mẹ chị Đô rất bất ngờ trước những nỗ lực của chị, mẹ chị động viên chị nhiều hơn và bắt đầu tin tưởng vào những cố gắng của chị.

Về phía chị Đô, chị chia sẻ: “Trước đây mình cũng chưa bao giờ dám nghĩ là mình lại được hỗ trợ vay vốn vì mình là người khuyết tật nên người ta cũng sợ mình không có khả năng hoàn vốn, nhờ có sự hỗ trợ của các cộng tác viên truyền thông và DRD mà mình mạnh dạn hơn, mình tin vào khả năng của mình hơn. Mình nhận vốn nhưng mình cũng muốn đóng góp và chia sẻ với các anh chị khuyết tật khác nên nếu ai có nhu cầu học nghề may thì mình sẵn sàng dạy miễn phí và học sinh có hoàn cảnh khó khăn đến may quần áo thì mình cũng không lấy tiền công may”.

Tính đến thời điểm hiện tại, chị Vương Thị Đô là một trong những thành viên tham gia tích cực trong sinh hoạt CLB NKT, chị cũng thường động viên các thành viên khác trong CLB NKT nỗ lực vươn lên, chị cũng trở nên vui vẻ và hoạt bát hơn, chia sẻ về bản thân và cuộc sống của mình nhiều hơn. Đặc biệt, nguồn thu nhập từ nghề may quần áo của chị cũng đã đủ cho hai mẹ con chị trang trải hàng tháng, cuộc sống của chị cơ bản đã ổn định hơn rất nhiều.

Thực hiện theo Luật người khuyết tật với định nghĩa về khuyết tật như sau: “Người khuyết tật là người bị khiếm khuyết một hoặc nhiều bộ phận cơ thể hoặc suy giảm chức năng được biểu hiện dưới dạng tật khiến cho lao động, sinh hoạt, học tập gặp nhiều khó khăn”.

Hiện nay, trong xã hội chúng ta có rất nhiều hoàn cảnh khó khăn nhưng người khuyết tật vẫn đang đối mặt với rất nhiều trở ngại trong cuộc sống, họ cảm thấy thiếu đi sự tôn trọng và thường bị phân biệt đối xử. Bản thân người khuyết tật sẽ có cuộc sống khép kín hơn, họ không tự tin tham gia vào các hoạt động xã hội ngoài cộng đồng....

Chính vì thế, bản thân tôi là một cộng tác viên truyền thông chăm sóc người khuyết tật nên tôi hiểu được phần nào khó khăn mà người khuyết tật gặp phải, những rào cản xã hội như thế nào.

Trong hơn 20 trường hợp mà đội cộng tác viên truyền thông đến thăm hỏi thì có một trường hợp đó là bà Huỳnh Thị Ngộ sinh năm 1951, ngụ tại xã Mỏ Công. Đây là một gia đình có người khuyết tật đặc biệt nặng kém may mắn, gia đình nghèo khó khăn và bệnh tật không đi lại được đang sống cùng con gái. Chính vì vậy, bản thân tôi đã cố gắng hỗ trợ một phần nhỏ để có thể giúp đỡ bà như đến nhà thăm hỏi; chia sẻ trong việc ăn uống, vệ sinh cá nhân; Tuyên truyền một số chính sách của người khuyết tật; Luật Bình đẳng giới và hòa nhập cho người khuyết tật; Hành vi bạo lực giới... để cho Người chăm sóc và người khuyết tật hiểu nhau hơn trong cách ứng xử tránh bạo lực xảy ra, giúp cho người khuyết tật luôn vui vẻ hòa nhập cộng đồng xã hội.

Qua đó, bản thân tôi là cộng tác viên truyền thông thường xuyên đến thăm hỏi chia sẻ, động viên người khuyết tật. Bên cạnh đó, bản thân cũng vận động mạnh thường quân hỗ trợ xây nhà mái ấm tình thương và tặng quà vào các dịp lễ tết như gạo, lương thực thực phẩm, sửa nhà

với số tiền tổng số tiền là 70.300.000đ (Bảy mươi triệu ba trăm ngàn đồng) đó là một phần hỗ trợ nhỏ để giúp cho Dì Ngộ có cuộc sống ổn định hơn và luôn an lòng khi điều trị bệnh. Sau một thời gian, đội cộng tác viên truyền thông hỗ trợ thì Dì Ngộ có sự thay đổi rõ rệt, luôn vui vẻ và hợp tác khi đội đến thăm hỏi. Dì Ngộ và người chăm sóc luôn tương tác nhiệt tình với cộng tác viên truyền thông.

Chính vì thế, trong một ngày đêm có 24 giờ là một cộng tác viên truyền thông tại địa phương phải suy nghĩ và xây dựng kế hoạch để thực hiện những việc có ý nghĩa thiết thực trong 24 giờ vì thời gian đã trôi qua không bao giờ quay trở lại. Bên cạnh đó, nhằm cải thiện chất lượng cuộc sống của người khuyết tật việc hỗ trợ chăm lo là tạo điều kiện để người khuyết tật tham gia vào các hoạt động của xã hội góp phần thay đổi nhận thức của cộng đồng về các vấn đề của người khuyết tật tiến tới xóa bỏ rào cản xã hội, để người khuyết tật tự tin hơn hòa nhập vào cộng đồng xã hội nhiều hơn... quyết tâm “không bỏ ai phía sau”./.

Nhằm mục đích chia sẻ hoàn cảnh khó khăn của người khiếm khuyết trước và sau khi được tham gia vào câu lạc bộ người khuyết tật ở địa phương. Sau đây tôi xin kể ngắn gọn về hoàn cảnh và cuộc đời của bản thân mình.

Tôi tên Ngô Thị Chuyên, sinh năm 1974 được sinh ra và lớn lên tại một làng quê nghèo ở ấp Giữa, xã Hiệp Thành, huyện Gò Dầu, tỉnh Tây Ninh. Từ khi tôi mới sinh ra bản thân tôi đã không được may mắn như mọi người đó là tôi bị tật bẩm sinh ở chân phải. Từ nhỏ đã không được đi đứng và chạy nhảy như bao đứa trẻ khác.

Sau này khi đến tuổi đi học, tôi được học ở một ngôi trường gần nhà nơi tôi sinh sống. Hàng ngày tôi được ba, mẹ, anh, chị đưa đón đến trường vì không thể tự đi đến trường được (nhiều lúc có suy nghĩ như mình là một gánh nặng cho gia đình). Khi đi học, lúc ra chơi các bạn trong trường cùng nhau vui chơi nô đùa, chạy nhảy. Khi ấy tôi chỉ ngồi trong lớp học và nhìn qua cửa sổ chỉ biết ước có một phép màu nào đó cho tôi được như các bạn, để được học hành, vui chơi nô đùa chạy nhảy hay tự bản thân mình có thể tự mình đi đến trường để ba mẹ anh chị đỡ vất vả hơn.

Có những lúc các bạn trong trường còn trêu chọc lại là một đứa què đi cà nhắc lêu lêu lêu... Những lúc đó tôi thấy đau đớn về thể xác lẫn tinh thần cảm thấy bị xúc phạm và tự ti, mặc cảm với bề ngoài của mình. Sau này khi trưởng thành mỗi lần ra đường cùng với người thân trong gia đình, đi đến đâu cũng bị mọi người dòm ngó có vẻ như mình bị kỳ thị ấy. Nhiều lúc mặc cảm tự ti nghĩ quẩn muốn tự giải thoát để không phải là gánh nặng cho gia đình và không bị mọi người dòm ngó, kỳ thị.

Nhưng cuộc đời tôi như được bước sang trang mới từ khi được tham gia câu lạc Người khuyết tật ở địa phương do chị Võ Thị Lệ Hằng làm chủ nhiệm câu lạc bộ. Từ khi tôi được vào trong câu lạc bộ Người khuyết tật tôi được giao lưu văn hóa văn nghệ cùng với các bạn trong câu lạc bộ cũng như được giao lưu học hỏi từ các câu lạc bộ khác trong và ngoại tỉnh. Được đi tập huấn và được thầy cô giáo từ Thành Phố Hồ Chí Minh về định hướng và dạy nghề cho mọi người trong câu lạc bộ.

Tôi được các cô, chú, anh, chị của các ban ngành đoàn thể các cấp chia sẻ về hoàn cảnh khó khăn, khiếm khuyết như mình mà vượt qua những mặc cảm, tự ti trong cuộc sống để vươn lên mạnh mẽ và thành công trong cuộc sống. Điển hình như Nick Vujicic người nước Úc. Anh ấy không có hai tay lẫn hai chân nhưng bằng nghị lực phi thường, anh đã vượt qua được số phận, vượt qua mặc cảm và vượt lên chính bản thân mình. Hiện tại anh là một diễn giả nổi tiếng với hơn 1600 bài phát biểu tại hàng chục quốc gia và anh đã kết hôn, sinh con và có một gia đình hạnh phúc.

Từ khi được tham gia vào câu lạc bộ cho đến nay ngoài việc được giao lưu học hỏi, tôi còn được những người có chuyên môn chỉ dạy và định hướng cho bản thân. Tôi coi câu lạc bộ khuyết tật của mình như là ngôi nhà thứ hai và các bạn trong câu lạc bộ như một phần ruột thịt của mình.

Thông qua câu chuyện của Nick Vujicic và của bản thân tôi rút ra được bài học sâu sắc và muốn góp một phần nhỏ chia sẻ thông điệp này đến với những người bị khiếm khuyết giống mình: “Mỗi người đến với cuộc sống này là một sự sắp đặt của tạo hóa không ai được lựa chọn bố mẹ mình là ai, nhà giàu hay nghèo, đôi khi có người phải gặp những khiếm khuyết mà bản thân không mong muốn như nạn nhân chất độc da cam, mắc các bệnh hiểm nghèo hay bị khiếm khuyết như bản thân tôi.

Ta không thể lựa chọn nơi mình sinh ra nhưng ta có thể lựa chọn cách suy nghĩ tích cực hơn và cách sống có ích cho bản thân cho gia đình và có thể cho xã hội. Tuy bị khiếm khuyết nhưng bằng ý chí kiên cường cùng với sự giúp đỡ của các bạn trong câu lạc bộ cũng như sự định hướng, quan tâm và giúp đỡ của các Ban ngành đoàn thể các cấp, các mạnh thường quân, nhà hảo tâm, các chủ nhiệm câu lạc bộ người khuyết tật trong và ngoài nước thì cuộc sống của những người khiếm khuyết giống như tôi sẽ không còn mặc cảm, tự ti nữa và cuộc sống ngày một tươi đẹp và hạnh phúc hơn.

Tôi sinh ra trong một gia đình đông anh em rất khó khăn nhưng tôi ráng cố gắng học lúc đầu rất khó khăn khi đến trường nhưng tôi không bỏ cuộc cuối cùng tôi cũng học hết cấp 2. Tôi dự định học tiếp nhưng vì đi đứng khó khăn trường thì xa tôi chân yếu nên không chạy xe được nên tôi không tiếp tục việc học nữa vì vậy nên gia đình tôi tạo cho tôi đi học được một cái nghề để sau này tự lo cho bản thân. Tôi chọn nghề may sau một năm cố gắng học tôi cũng có 1 cái nghề ổn định để phụ thêm cho gia đình.

Khi tôi 20 tuổi, tôi lập gia đình, anh ấy cũng là người khuyết tật nặng hơn tôi và khi tìm hiểu thì hai người khuyết tật giống nhau và đồng chung cảm xúc nên đến với nhau. Rồi hai đứa con ra đời, hai vợ chồng gặp rất nhiều khó khăn trong cuộc sống. Tôi thì may vá còn anh ấy thì lắp ráp máy và bán thêm vé số vừa chăm lo cho cha mẹ già hơn 70 tuổi và hai con nhỏ ăn học.

Từ lúc hai vợ chồng tôi gia nhập vào câu lạc bộ người khuyết tật Hiệp Thạnh vào tháng 3 năm 2020 cũng nhờ chị Võ Thị Lệ Hằng – ban chủ nhiệm câu lạc bộ thương và giúp đỡ cho hai vợ chồng được đi khắp nơi gặp rất nhiều bạn bè và giao lưu với các câu lạc bộ khác và cũng nhờ DRD hỗ trợ vốn mua vải và phụ liệu may mặc để tăng thêm thu nhập. Và từ đó cuộc sống gia đình dần dần cải thiện hơn và vì khi gia nhập câu lạc bộ được hội bảo trợ trẻ em mô cõi quan tâm cho đi tham gia tập huấn, được biết nhiều nơi.

Hai vợ chồng ráng cố gắng phấn đấu nên được chọn đại diện cho tỉnh Tây Ninh ra tới Hà Nội để tham gia chương trình Hạnh Phúc Vàng Trăng Khuyết. Khi ra tới nơi hai vợ chồng tôi gặp rất nhiều cặp vợ chồng đại diện cho các tỉnh giao lưu học hỏi và gặp rất nhiều hoàn cảnh khó khăn khác nhau nhưng chung một ý chí là cố gắng giữ gìn gia đình hạnh phúc, nhờ vậy mà vợ chồng tôi hiểu được rất nhiều điều như: người khuyết tật có quyền được yêu thương được lập gia đình và chăm sóc gia đình hạnh phúc vì hiện nay đối với người khuyết tật được rất là nhiều sự quan tâm của cộng đồng. Hội bảo trợ, trung tâm DRD, các mạnh thường quân, các nhà hảo tâm chung tay tạo cho người khuyết tật tập huấn, vui chơi, học hỏi, giao lưu chụp ảnh, tạo cho người khuyết tật không bị mặc cảm tự ti không nép mình trong bóng tối nữa.

Khi hai vợ chồng tôi được câu lạc bộ cho đi chơi, hai vợ chồng rất là vui vì lúc trước cứ nghĩ mình khuyết tật đi đứng khó khăn không muốn đi đến nơi đông người, vì sợ té ngã không đi được. Nhưng bây giờ thì được rất nhiều sự quan tâm của cộng đồng và bạn bè. Ý thức tiến bộ lên rất nhiều, không còn miệt thị người khuyết tật nữa. Nếu đi không được thì có xe lăn, nhờ người hỗ trợ ăn lên xe lăn, khi đến nơi các khu vui chơi người ta còn làm đường dành riêng cho người đi xe lăn, người khuyết tật hoàn toàn miễn phí không thu tiền vé, những nơi ăn uống và các nhà vệ sinh rất là sạch sẽ giúp khuyết tật thoải mái không gặp khó khăn.

Hiện nay, đối với người khuyết tật cải thiện rất nhiều nhờ vào truyền thông, điện thoại thông minh các món hàng có thể bán trên điện thoại. Ví dụ như vé số, mỹ phẩm, quần áo, giày dép máy móc nữ trang và có thể giao cho khách nhờ vào bưu điện hoặc grab nhờ vậy mà người khuyết tật có thể ngồi tại nhà làm tất cả mọi việc để mưu sinh, người khuyết tật tự kiếm tiền bằng đôi tay và khói óc không dựa vào người thân và gia đình nữa, không xem như một gánh nặng trong gia đình nữa, người khuyết tật hòa nhập vào cộng đồng. Khi ngủ thức dậy đón ánh nắng ban mai và làm việc đón một ngày mới tươi vui và hạnh phúc.

Tôi tên Nguyễn Thị Hồng Phương, sinh năm 1972, ngụ ấp Trường An, xã Trường Tây, thị xã Hòa Thành, tỉnh Tây Ninh, là người khuyết tật nhìn, với mức độ khuyết tật đặc biệt nặng, con người sinh ra mỗi người một hoàn cảnh, một số phận, người được sinh ra trong gia đình giàu có, đủ cha đủ mẹ được hưởng nhiều tình yêu thương hạnh phúc, và cũng có những hoàn cảnh sống khắc nghiệt như tôi, năm lên 12 tuổi tôi không mai bị cườm nước rồi dần dần tôi không nhìn thấy ánh sáng nữa, cuộc sống của tôi từ đó sống trong mù lòa tâm tối, thụ động, mặc cảm vì mình bị khiếm thị rồi đi lại khó khăn.

Năm 1998 tôi lập gia đình và có 1 đứa con gái, con gái được 1 tuổi tôi và chồng li hôn, một mình ôm con nhỏ, bản thân thì mù lòa, tôi đau khổ, cuộc sống khó khăn thiếu thốn, hoàn cảnh sống khắc nghiệt tôi muốn giải thoát cuộc đời này, nhưng nghĩ đến đứa con gái nên tôi cố gắng vượt qua, con là động lực khiến tôi có thể vượt qua những khó khăn của cuộc đời, ngày qua ngày tôi bán vé số nuôi con, rồi khi con đến tuổi vào lớp 1, tôi sợ con tôi mặc cảm vì có một người mẹ mù lòa, bạn bè trêu ghẹo, nhưng rồi thời gian trôi qua con gái tốt nghiệp cấp 3 và thi đậu vào ngành sư phạm mầm non, vừa bán vé số vừa học thêm nghề macxa bấm nguyệt, rồi tự mở phòng macxa để có thêm thu nhập.

Nhiều năm trôi qua sống trong cảnh tối tăm, tôi vẫn chưa xóa bỏ được những rào cản xã hội để hòa nhập với cộng đồng.

Được chị Đào cộng tác viên truyền thông xã Trường Tây, đã vận động nguồn lực từ Hội phụ nữ xã Trường Tây để hỗ trợ vốn không hoàn lại cho tôi với tổng số tiền là 10 triệu đồng, sau khi nhận được vốn hỗ trợ tôi đã trang bị thêm 01 giường mới, và các vật dụng cần thiết, các anh chị cộng tác viên truyền thông tuyên truyền các chính sách Người khuyết tật, về bình đẳng giới cùng chia sẻ những nhu cầu của người khuyết tật trên cơ sở giới, bình đẳng và hòa nhập cho người khuyết tật, về rào cản của người khuyết tật, tạo ra cơ hội bình đẳng cho người khuyết tật vươn lên phát huy tốt năng lực, chủ động vượt lên hoàn cảnh, hòa nhập xã hội. Từ đó tôi nhận thức được rằng tuy tôi là người khiếm thị nhưng tôi vẫn làm được những việc mà người sáng mắt làm, tôi vượt qua những rào cản của xã hội để vươn lên với phương châm là 'Tàn nhưng không phế'.

Rồi tôi bắt đầu tham gia Câu lạc bộ Người khuyết tật xã Trường Tây từ tháng 04 năm 2022, tôi muốn tham gia vào Câu lạc bộ Người khuyết tật, để hiểu thêm nhiều chính sách liên quan đến người khuyết tật, gặp gỡ được bạn bè cùng hoàn cảnh ngộ, tôi mạnh mẽ, năng động hơn, tham gia giao lưu văn nghệ.

Thông qua các buổi sinh hoạt câu lạc bộ định kỳ và nhóm cộng tác viên truyền thông đến thăm hỏi và tuyên truyền về Giới, về bình đẳng giới, giờ đây tôi luôn có tinh thần thoái mái, không mặc cảm khi hòa nhập với mọi người tự tin vươn lên hòa nhập cộng đồng.

Tôi tham gia dự thi viết về câu chuyện thay đổi đó là chị Nguyễn Thị Kim Loan, sinh năm 1973, ngụ xã Trường Tây, thị xã Hòa Thành, tỉnh Tây Ninh, là người khuyết tật nhìn, với mức độ khuyết tật đặc biệt nặng.

Là người khiếm thị, Loan mặc cảm với số phận, luôn cảm giác tự ti và thiếu đi sự lạc quan vui vẻ.

Được biết Loan qua một lần gặp người nhà của bạn, tôi biết được về hoàn cảnh và sự mặc cảm với những rào cản xã hội của Loan, chính vì vậy mà bạn ít tiếp xúc người ngoài. Trong một lần đi truyền thông tôi cùng các chị em đến nhà Loan, gặp gỡ và trò chuyện chia sẻ người khuyết tật trên cơ sở giới, bình đẳng và hòa nhập cho người khuyết tật, về rào cản của người khuyết tật, tạo ra cơ hội bình đẳng cho người khuyết tật vươn lên để phát huy tốt năng lực, chủ động vượt lên hoàn cảnh, hòa nhập xã hội.

Sau lần gặp gỡ ấy, Loan cảm nhận rằng bên Loan luôn có người thân, mà còn có cộng đồng, em nhận thức được rằng phải xóa bỏ những rào cản hòa nhập với cộng đồng, thấy được em Loan không còn thụ động như trước nữa,

chị em truyền thông hẹn gặp em Loan chia sẻ những tâm tư nguyện vọng của em, vận động em Loan tham gia vào Câu lạc bộ Người khuyết tật xã. Và từ tháng 04 năm 2022, Loan đã bắt đầu tham gia CLB NKT xã Trường Tây.

Chị Loan chia sẻ: “Là người khiếm thị, em nhút nhát, thụ động, mặc cảm, nhưng từ khi em được tham gia vào Câu lạc bộ Người khuyết tật, được tham gia văn nghệ, giao lưu, nghe các chính sách liên quan đến người khuyết tật, được các anh chị cộng tác viên truyền thông tuyên truyền các chính sách Người khuyết tật, về bình đẳng giới, từ đó chị rất thích tham gia sinh hoạt Câu lạc bộ định kỳ hàng tháng”.

Ngoài ra, nhóm cộng tác viên cũng thường xuyên đến nhà thăm hỏi, tạo điều kiện để em Loan luôn có tinh thần thoải mái, không mặc cảm khi hòa nhập với mọi người, được các anh chị cộng tác viên truyền thông tuyên truyền các chính sách Người khuyết tật, về giới và bình đẳng giới.

Hiện nay Loan có nhiều cải thiện hơn, nói nhiều, vui vẻ, mạnh mẽ, năng động hơn, không còn nhút nhát như trước đây nữa, và đặc biệt là những lần sinh hoạt định kỳ

của Câu lạc bộ Người khuyết tật là em sắp xếp thời gian tham gia không vắng buổi nào, em mong được gặp gỡ được các thành viên câu lạc bộ, được học hỏi thêm kiến thức và các chính sách liên quan đến người khuyết tật.

13 GIẢI KHUYẾN KHÍCH
PHAN THỊ HÂN

Mình tên Kiều mình đến từ câu lạc bộ người khuyết tật xã Trường Hòa. Hôm nay mình xin được trải lòng đến với tất cả các bạn để được thấu hiểu về hoàn cảnh trước và hiện tại của bản thân mình.

Bản thân mình bệnh tật từ nhỏ cha mẹ rất thương yêu, mình còn nhớ lúc nhỏ đi học luôn bị bạn bè trêu chọc và bị bạn bè nhái tướng đi của mình, tuy còn nhỏ nhưng rất mặc cảm và rất tủi thân. Học năm cuối của lớp 12, bệnh mình trở nặng nên nghỉ học, đến năm 24 tuổi mình lập gia đình được 11 năm rồi chia tay.

Mình sinh được hai cháu trai, vài năm đầu rất hạnh phúc nhưng những năm về sau mình bị ông xã bạo hành đánh đập không thương tiếc, sống không nổi phải chia tay. Chồng mình bỏ ra đi tới bây giờ, năm đó là năm 2000 ngày mình ôm 2 con thơ dài về sống với cha mẹ. Lúc đó mình cắt đồ mướn và vắt sổ mướn cho người ta để nuôi con, cuộc sống khó khăn lại càng khó khăn hơn khi mình mang chứng bệnh nan y đang điều trị tại bệnh viện Ung bướu thành phố Hồ Chí Minh.

14

GIẢI KHUYẾN KHÍCH
THANH KIỀU

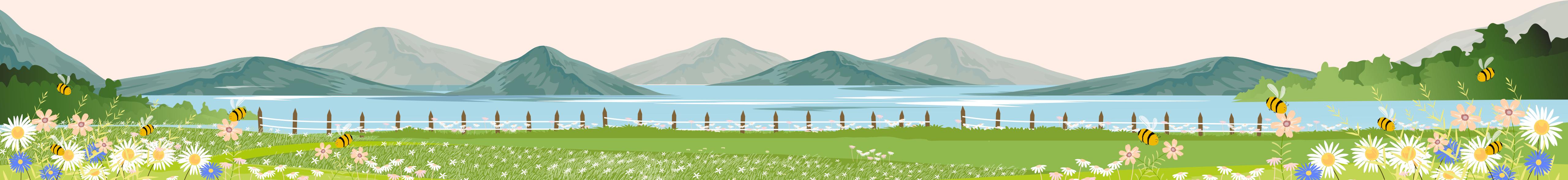
Hai con của mình lớn lên trong sự yêu thương dùm bọc của ông bà ngoại và mẹ, cuộc sống khó khăn nên hai cháu cũng không được học cao. Mình nghĩ có hai con cũng là niềm an ủi lớn trong cuộc đời mình, nào ngờ số phận trớ trêu khi con trai lớn phát ra chứng bệnh ít ngủ ít ăn nói chuyện lảm nhảm từ đó tới bây giờ đầu óc cháu không bình thường. Nuôi đứa con bệnh thần kinh khổ lắm các bạn ơi tôi bây giờ vẫn còn chăm sóc nhắc nhở cháu như đứa trẻ lên ba vậy đó, mặc dù cháu đã 32 tuổi nhưng cũng cố gắng chiều con để con không bị kích động giữ cho con tinh thần thoải mái. Hiện giờ cháu vẫn uống thuốc ở bệnh viện Tâm thần Thành phố hàng tháng phải đi tái khám lấy thuốc.

Lúc đó mình buồn lầm đâm khi nghĩ quẩn bản thân bệnh tật trong người mang bệnh nên y mình bị bướu trong ngực hồi năm 2008 cho đến nay, giờ thêm đứa con bệnh thần kinh, cứ tưởng sẽ không vượt qua. Cuộc sống lúc này rất khó khăn đến năm 2020 được xã quan tâm giúp cho được may mắn, mình lãnh đồ về may.

Từ ngày xã thành lập câu lạc bộ mình và con trai được tham gia vào câu lạc bộ mình rất là vui, nhờ sự quan tâm của Hội Bảo trợ Người khuyết tật và Bảo vệ Quyền trẻ em tỉnh Tây Ninh và trung tâm DRD đã tạo điều kiện và cơ hội cho mình và con trai được tham gia những lớp tập huấn để được hiểu biết về chính sách và quyền lợi của người khuyết tật. Mình có cơ hội được tiếp xúc với các anh chị em trong các câu lạc bộ, được chia sẻ trao đổi học hỏi từ đó bản thân mình cảm thấy lạc quan hơn mạnh dạn hơn, yêu đời hơn khi giao lưu với các bạn. Mình mạnh dạn phát biểu khi sinh hoạt câu lạc bộ hàng tháng, mình không còn rụt rè và rất tự tin đứng trước mọi người. Bản thân con trai cũng rất vui khi được tham gia các hội đoàn, hội nhóm cháu cũng ít cãi lại mẹ hơn lúc trước.

Mình sẽ đồng hành cùng con trai cố gắng hơn nữa vươn lên trong cuộc sống mới, hòa nhập xã hội.

Mình tên Khâm Bạch Nha, là người khuyết tật bẩm sinh. Tôi sinh ra trong một gia đình khó khăn, ba mất sớm khi anh em tôi còn rất nhỏ, mẹ phải vừa bán vé số vừa chăm sóc cho anh em. Tôi không tự đi đứng được nên mẹ phải luôn túc trực để chăm sóc cho tôi. Vào buổi chiều mẹ đi bán vé số để có tiền trang trải cuộc sống.

Vài năm gần đây sức khỏe của mẹ yếu dần căn bệnh tiểu đường khiến mắt của mẹ cũng mờ, mẹ không còn đủ sức để đi bán nữa. May mắn, tôi nhận được sự hỗ trợ của chị Hằng (chủ nhiệm CLB NKT xã Hiệp Thạnh). Chị Hằng để kêu gọi nhà hảo tâm quyên góp cho tôi một số tiền mua xe lắc điện để có thể đi bán vé số thay mẹ. Tôi cũng được nhận hỗ trợ vốn 5 triệu đồng nhằm lấy vé bán mỗi ngày.

Từ khi được tham gia câu lạc bộ người khuyết tật xã Hiệp Thạnh, được gặp chị Hằng và được chị giúp đỡ, có được xe lắc điện đi bán vé số phụ mẹ đỡ cực hơn khi vô được câu lạc bộ khuyết tật vui vẻ hơn cuộc sống tốt đẹp hơn.

Ở vùng ven phường Long Thành Trung, khu dân cư thưa thớt, có một gia đình có hai người con là người khuyết tật. Người anh là Võ Văn Sang, sinh năm 1994. Người em là Võ Thị Kim Tuyền sinh năm 2004.

Ngày 3/6/2022, được sự chỉ đạo của Hội bảo trợ người khuyết tật và bảo vệ quyền trẻ em tỉnh Tây Ninh, được sự hỗ trợ Trung tâm nghiên cứu và phát triển năng lực người khuyết tật DRD, ủy ban nhân dân phường Long Thành Trung chính thức thành lập câu lạc bộ người khuyết tật của phường, trong đó danh sách thành viên câu lạc bộ có bé Võ Thị Kim Tuyền.

Từ ngày thành lập câu lạc bộ phường Long Thành Trung trở về sau, có sự kết nối giữa chính quyền, các thành viên câu lạc bộ, nhân viên truyền thông. Cộng tác viên truyền thông thường xuyên ghé thăm hỏi, trao đổi trò chuyện với gia đình Võ Thị Kim Tuyền, dần dần gia đình Tuyền có sự suy nghĩ khác về khuyết tật. Gia đình đã hỗ trợ cho Võ Thị Kim Tuyền và người anh Võ Văn Sang lần lượt đi làm căn cước công dân.

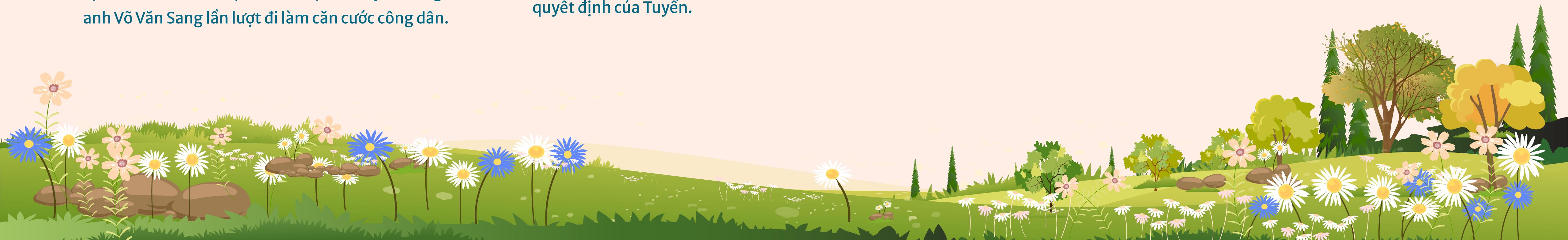
Gia đình cũng cho bé tham gia sinh hoạt câu lạc bộ đầy đủ, hỗ trợ bé tham gia sự kiện “Vươn lên mạnh mẽ” tổ chức ngày 20/10/2022, bé được trang điểm, làm đẹp và cũng từ việc tham gia sự kiện hôm đó, ý chí vươn lên của bé bộc phát. Võ Thị Kim Tuyền tự học chữ, viết chữ cho đến việc tự học thêu tại nhà.

Chuyện bé Võ Thị Kim Tuyền có ý chí bộc phát, nhưng vẫn còn nhiều rào cản có để giúp bé có thể hòa nhập với cộng đồng, có cuộc sống tự lập. Ví dụ như việc trao đổi trò chuyện với gia đình về việc hỗ trợ di chuyển, đi lại, mua xe điện ba bánh thì gia đình không đồng ý. Nguyên nhân chính là do sự yêu thương, bảo bọc quá sợ Tuyền bị té ngã, không kiểm soát được trong quá trình di chuyển, chạy xe ba bánh, sợ bị lạc đường,...

Gia đình còn có mặc cảm, tự ti, nghĩ con mình khuyết tật mà làm được gì? Cũng vì lẽ đó đám tiệc, giao lưu hàng xóm, bà con dòng họ Tuyền ít được gia đình chở đi cùng, dần dần thể hiện Tuyền có sự rụt rè, nhút nhát, không được tự tin lắm, làm cản trở suy nghĩ và quyết định của Tuyền.

16 GIẢI KHUYẾN KHÍCH
NGUYỄN THÀNH PHÚC

Tôi tên Võ Thị Thu Nguyệt, hiện đang sống cùng chị Hai là chị Võ Thị Lệ Hằng là người khuyết tật đặc biệt nặng. Tôi sinh ra bị bệnh khờ, nên không có gia đình, tôi ở vậy và sống cùng chị Hhi để lo cho chị Hai lúc ốm đau bệnh nặng.

Chị Hai tôi mặc dù là người khuyết tật đặc biệt nặng, nhưng rất giỏi giang, chị là chủ của một tiệm may. Mỗi ngày tôi phụ trách công việc nấu cơm, giặt đồ, lau nhà. Thỉnh thoảng tôi chở chị đi công việc, vì chị không tự chạy xe được.

Lúc nào đi đâu là tôi chở chị đi, như đi tập huấn, đi họp, đi giao lưu bạn bè... Từ trước tới giờ tôi chỉ chăm sóc chị Hai theo bản năng, chị cần gì thì tôi phụ việc đó. Từ khi được các nhân viên cộng đồng đến phổ biến về kiến thức chăm sóc người khuyết tật tại nhà, tôi hiểu hơn trong cách chăm sóc chị hằng ngày. Tôi cẩn thận hơn khi vệ sinh hàng ngày, cũng như biết cách hỗ trợ kịp thời khi chị cần.

Từ khi đi theo chị tham gia các hoạt động của CLB NKT xã Hiệp Thạnh, tôi được học hỏi nhiều hơn, có thêm nhiều bạn bè, được nhiều người yêu thương và thường xuyên giúp đỡ các bạn khuyết tật giống như chị của mình. Tôi cảm thấy cuộc sống của mình vui hẳn lên.

17 | GIẢI KHUYẾN KHÍCH
VÕ THỊ THU NGUYỆT

18 GIẢI KHUYẾN KHÍCH
ĐỖ THỊ KIM ÁNH

Tôi tên Đỗ Thị Kim Ánh, sinh năm 1966 tại xã Hiệp Thạnh, Gò Dầu, thành phố Tây Ninh. Tôi sinh ra và lớn lên trong gia đình đông anh chị em, ba mẹ làm nghề nông. Khi tôi lớn lên phụ giúp gia đình. Đến tuổi trưởng thành lập gia đình với anh chồng là người khuyết tật bẩm sinh, ba mẹ và anh chị em bà con không đồng ý nhưng khi con quyết định thì ba mẹ phải chịu thôi.

Lúc nhỏ mình không biết suy nghĩ xa hơn khi kết hôn, về chung sống với nhau khi đi ra đường mọi người cười chê nói mình đẹp gái mà lấy chồng khuyết tật, mình tự ái buồn cho bản thân đời sống ai cũng mong có chồng đẹp, con ngoan nhưng trong hoàn cảnh thì phải chịu thôi. Dẫu vậy, chồng tôi tàn nhưng không phế, anh cố gắng học, trời cho thông minh chịu khó và giúp ích cho xã hội.

Năm 1975, chồng tôi được tuyển vào làm việc ở xã Hiệp Thạnh. Sau khi sống với nhau hơn 1 năm vợ chồng mình sinh được bé gái mặt sáng láng dễ thương. Gia đình vợ chồng mình kinh tế thời bao cấp rất là khó khăn, nhưng mình biết tiết kiệm, bù lại chồng mình yêu thương lo cho hai mẹ con hết lòng rất là hạnh phúc.

Nhưng niềm vui không được bao lâu con gái mình khoảng 5 tuổi bị sốt co giật, các thần kinh tê liệt, bắt đầu từ đó con mình hết bệnh nhưng bị hiểu chậm sự thông minh kém. Càng lớn sự khôn ngoan không có, mình cũng cho bé đi học nhưng bé cũng không hiểu biết, không tiếp thu được nên một thời gian mình cho em nghỉ học.

Ở nhà cũng không phụ giúp được gì, ba mẹ phải lo cho bé. Năm 1992 chồng tôi bị bệnh tai biến liệt nửa người nhờ anh chị hai bên nội ngoại lo phụ đi bệnh viện điều trị và xuất viện về, lúc đó kinh tế rất là khó khăn nhờ anh cho mượn và giúp cho. Lúc đó mình buồn nản lòng nhờ sự động viên an ủi bạn bè mình cố vượt qua. Ngày tháng trôi dần mình cố gắng vươn lên lo cho chồng ngày càng giảm bệnh, mình rất vui mừng, lúc đó chồng mình không phụ giúp vợ con, nhưng mình an ủi động viên chồng là chỗ dựa tinh thần của mình. Sau đó mình đi buôn bán để có thu nhập lo cho gia đình mỗi ngày.

Chồng quan tâm và vui vẻ vui lòng, buôn bán mỗi ngày càng đông khách, mua may bán đắt đã có kinh tế lo thuốc cho chồng mỗi tháng, niềm vui không tả được. Bỗng dưng một ngày chồng trở bệnh nặng và không cứu được, cuối cùng chồng mình ra đi mãi mãi bỏ vợ con lại bơ vơ vào năm 1999.

Mình rất là đau khổ, khi chồng không còn mọi sự buồn vui không biết nói cùng ai. Đến năm 2000 ký ức khó quên với mình, mình bị tai nạn giao thông đa chấn thương đứt gân đầu gối phải nằm bệnh viện đi xe lăn 2 tháng. Lúc đó mình buồn tuyệt vọng, nhờ bạn bè thăm động viên an ủi nên mình vượt qua giai đoạn khó khăn. Khi xuất viện về nhà mình thấy rất cô đơn, mình muốn chết để giải thoát còn hơn sống, nhưng mình suy nghĩ chết rồi bỏ con mình cho ai nuôi nên cố lên mà sống vì con.

Mình là người mẹ đơn thân 24 năm, con bệnh rất yếu ớt, ai có trong hoàn cảnh mới hiểu thương mà thông cảm cho mình. Nhiều lúc nghĩ tủi thân chỉ khóc một mình, sao số mình bạc phận. Khi hết bệnh về nhà rồi bắt đầu lo lại buôn bán có kinh tế lo cuộc sống cho hai mẹ con cũng tạm ổn. Bắt đầu con bị bệnh ngủ quên ăn, đi bệnh viện tâm thần khám bác sĩ cháu bị rối loạn giấc ngủ, thiểu năng trí tuệ không nhận thức, phải dùng thuốc an thần suốt đời nên bé không tự vệ sinh bản thân, uống thuốc hay ăn cơm mình cũng lo hết.

Kinh tế càng khó khăn mấy năm dịch bệnh mình nghỉ không buôn bán, sức khỏe mình yếu bị viêm khớp đi đứng khó khăn đau nhức nên mình chuyển qua chăn nuôi gà tại nhà để có thời gian chăm con. Giờ mình chỉ sống nhờ tài trợ cấp hàng tháng, cũng có quà mạnh thường quân giúp gia đình neo đơn khó khăn, mình rất cảm ơn.

Nhiều lúc mình buồn cho số phận kém may mắn chồng mất con bị bệnh tật, trong nỗi buồn thất vọng cũng may mắn gặp được cô Võ Thị Lệ Hằng chủ nhiệm câu lạc bộ người khuyết tật, tôi xin gia nhập vào cùng sinh hoạt cứ vào ngày 10 hàng tháng anh chị em về sinh hoạt giao lưu thăm hỏi, góp vốn xây dựng và có tổ chức dạy học miễn phí.

Từ ngày tôi đang gia câu lạc bộ khuyết tật được thay đổi vui vẻ năng động hòa đồng khích lệ nhau tình yêu thương dành cho nhau. Tôi rất vui biết ơn cô Lệ Hằng sống có trách nhiệm và thương yêu giúp đỡ mọi người.

Câu chuyện thay đổi về một người khuyết tật đặc biệt nặng đầy nghị lực vượt khó vươn lên hòa nhập cộng đồng. Đó là chị Trần Thị Ngọc Dung sinh năm 1964, ngụ xã Trường Tây, chị là người khuyết tật vận động, với mức độ đặc biệt nặng.

Chị Dung sinh ra trong một gia đình thuần nông có 8 anh chị em, năm lên 1 tuổi chị bắt đầu chập chững đi, chị phát triển như bao đứa trẻ cùng trang lứa. Nhưng rồi, trong một lần bị bệnh, chị được bác sĩ chẩn đoán chị bị sốt bại liệt, mặc dù gia đình đã cố gắng chạy chữa bệnh cho chị, nhưng số phận vẫn nghiệt ngã với chị. Cuộc sống của chị từ đó hoàn toàn phụ thuộc vào sự giúp đỡ của gia đình, đến tuổi vào lớp 1 chị vẫn được đến trường như bao trẻ em khác.

Hằng ngày chị phải nhờ vào anh chị em đưa đi học, chị học giỏi và viết chữ đẹp nữa, học hết lớp 9 hoàn cảnh gia đình khó khăn, không có người chở chị đi học nữa, nên chị đành từ bỏ ước mơ cắp sách tới trường. Chị đã nghỉ học ở nhà. Cả ngày chị chỉ quẩn quanh trong nhà, cũng may thời gian đó, có người chị họ dạy cho chị học nghề thêu, móc áo len, khăn len, sau đó chị được nhận hàng về làm. Có việc làm chị thấy cuộc sống có ý nghĩa hơn, kiếm thêm thu nhập cho gia đình mặc dù không được nhiều, nhưng đó là thành quả lao động đầu tiên trong cuộc đời của chị. Gắn chặt cuộc đời trên chiếc xe lăn, là người khuyết tật nhưng chị rất dễ thương ai cũng cảm mến.

19 GIẢI KHUYẾN KHÍCH
BÙI THỊ HỒNG ĐÀO

Năm 31 tuổi chị lập gia đình, chồng chị là một người không có khuyết tật. Anh luôn cảm thông, chia sẻ với cuộc đời bất hạnh của chị. Được chồng yêu thương, hằng ngày chị ở nhà một mình, chồng chị đi làm thuê, mọi việc trong gia đình và sinh hoạt cá nhân của chị đều được chồng chị hỗ trợ, cuộc sống gia đình của chị rất hạnh phúc.

Nhưng rồi hạnh phúc ấy không đi với chị hết cuộc đời này, chồng chị bị bệnh ung thư gan. Nỗi đau chồng chất phủ quanh chị. Tháng 03 năm 2021 chồng chị đã qua đời, chị như ngã gục không còn đứng vững nữa, cuộc sống đối với chị như không còn ý nghĩa gì, chị muốn chết theo chồng cho xong. Chị không thể nào quên những ngày sống hạnh phúc ấy, chị hụt hẫng, yếu đuối, sự mạnh mẽ ngày nào không còn nữa. Chị không muốn giao lưu với bạn bè, người thân, hằng ngày chị thuỷt một mình trong nhà.

Biết được hoàn cảnh của chị, Với phương châm: “Không để người khuyết bị bỏ lại phía sau”, thời gian qua, các ban ngành, đoàn thể địa phương đã quan tâm thăm hỏi, tặng quà, giúp đỡ chị để giúp chị vượt qua nỗi đau mất mát.

Đầu năm 2022 chị được các chị em cộng tác viên truyền thông của xã Trường Tây đến thăm hỏi và cùng chia sẻ những nhu cầu của người khuyết tật trên cơ sở giới, bình đẳng và hòa nhập cho người khuyết tật, vẽ rào cản của người khuyết tật, tạo ra cơ hội bình đẳng cho người khuyết tật vươn lên để người khuyết tật phát huy tốt năng lực, chủ động vượt lên hoàn cảnh, hòa nhập xã hội.

Đến tháng 4/2022 chị được tham gia vào Câu lạc bộ người khuyết tật xã Trường Tây, mặc dù chị không đi lại để đến nơi sinh hoạt cùng các thành viên câu lạc bộ vào những lần hợp định kỳ hàng tháng, nhân viên cộng đồng và các thành viên câu lạc bộ, trực tiếp đến nhà giao lưu và tặng quà cho chị vào các dịp tết nguyên đán, 20/10 và 8/3, gửi các hình ảnh sinh hoạt, những hoạt động của câu lạc bộ cho chị xem, tạo thêm niềm vui cho chị.

Được hiểu thêm về các chính sách người khuyết tật, được nhân viên cộng đồng quan tâm, chị đã xóa bỏ mặc cảm, lạc quan, vui vẻ, hòa nhập với mọi người, và đổi mới với cuộc sống hiện tại vượt qua số phận.

Sau vài lần đến thăm hỏi và trò chuyện tuyên truyền các chính sách người khuyết tật, về giới và bình đẳng giới cùng chị đã chị vượt qua những rào cản của xã hội, chị được lạc quan và vui vẻ hơn, chị nhận thức được rằng phải xóa bỏ những rào cản hòa nhập với cộng đồng. Mặc dù hiện nay có người em gái giúp chị mọi việc sinh hoạt cá nhân, chị mong muốn có được chiếc xe lăn để duy chuyển trong nhà khi có một mình, và dụng cụ gấp đồ trên cao.

Nhân viên cộng đồng hiểu được tâm tư nguyện vọng của chị, liên hệ mạnh thường quân hỗ trợ cho chị 01 chiếc xe lăn điện, 01 dụng cụ gấp đồ trên cao, chị rất vui và tự tin mạnh mẽ hơn không còn yếu đuối nữa, vì xung quanh chị còn có chị em nhân viên cộng đồng, trang bị cho chị những kiến thức, kỹ năng chăm sóc bản thân vượt qua mọi rào cản.

Câu chuyện của bà Nguyễn Thu Ba ở xã Tân Phú, huyện Tân Châu, tỉnh Tây Ninh.

Sau khi được tập huấn về chăm sóc bình đẳng giới cho người khuyết tật nặng và thấy phù hợp với hoàn cảnh của Bà Ba. Tôi đã đến thăm nhà bà Ba, có hoàn cảnh 3 người đều khuyết tật. Gia đình gồm có Nguyễn Thị Ba (1934), Huỳnh Thị Hòa (1968), Huỳnh Văn Rồng (1971), trong đó bà Ba là người nặng nhất được chọn để chăm sóc giảm nhẹ.

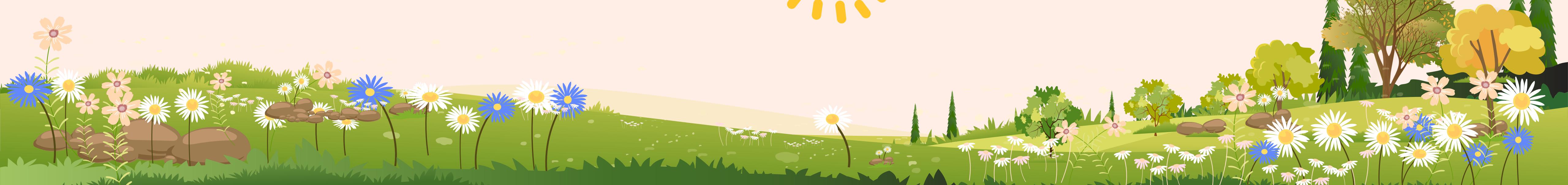
Những ngày đầu đến nhà thì gia đình chỉ nghĩ là đến để cho quà thôi chứ không biết là bà Ba được hưởng chương trình chăm sóc giảm nhẹ của người khuyết tật.

Khi bước vào chỗ nằm của Bà Ba thì một mùi không dễ chịu xộc lên mũi do ở không có người vệ sinh, Tôi bắt tay vào làm sạch khu vực ngủ của Bà, sau khi dọn vệ sinh thay quần áo xong cho bà thì lựa những bộ đồ nào còn xài được để lại, còn không dùng thì bỏ, bà Ba thường nằm một chỗ không di chuyển được chỉ có thể nằm đổi bên.

Nhờ thường xuyên tới lui chăm sóc cho bà nên sức khỏe bà tạm ổn và vui vẻ, cũng có 1 mạnh thường quân cho chiếu mới mùng mền và quần áo mới nên tinh thần bà rất vui!

Sau 1 năm chăm sóc thì sức khỏe bà đã ổn và nơi giường bà hay nằm không còn mùi hôi và đỡ nóng nực hơn lúc ban đầu. Một số vết loét do nằm lâu mà không hoạt động cũng được xử lý khỏi.

Hy vọng sau 1 thời gian sức khỏe của bà sẽ cải thiện hơn.

thank you

